

Rigsdagstidende.

1853. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 157.

Fjerde Session.

47de Møde.

Mandagen d. 10. Januar.

(Fortf.)

Riegels: Jeg skal ikke her detaillere Følgerne af et affondret holsteensk Forbundscontingent, hvilket jeg mener maatte blive en naturlig Folge af en saadan Clausul til Udskrivningsloven, som er foreslaaet. Disse Følger have tilstrækkelig vist sig for os, da vi blandt andre sætte Forholdsregler før Oprøret ogsaa organiserede et saadant Troppescorps imod os selv. Fortidens Erfaringer er det, der overhovedet i enhver Henseende maa søges at gjøres gjældende med Hensyn til vor Ordning af Heelstaten, og saaledes altsaa med Hensyn til vor Ordning ligeoverfor Holsteen og Lybsland. (Ja! Ja!) Jeg troer forresten ikke, at et saadant Forslag nogensinde kan blive til en Nødvendighed (Hor!); thi jeg mener, at vor danske Konge og danske Ministre vistnok næppe vilde bruge danske Tropper imod danske og for tydske Interesser. Der er tilvilde her Mæget at tage Hensyn til, som og hvortil denne Sag vilde henføre i sin Udvikling; men jeg vil tillade mig heller at henlede Opmærksomheden paa en vigtigere Sag, som jeg ikke nu uberørt længere kan forbigaae: Forholdenes Ordning, nemlig i Holsteen, synes overalt — saavel her, som over hele Landet — at vække megen Uro og megen Uengtselse; jeg troer, at denne Sag kræver vor Opmærksomhed i en langt høiere Grad end Udskrivningen og Anvendelsen af vore Tropper; jeg erkjender, og det erkjender De vist alle med mig, at det danske Folk har erhvervet sig en saa bestemt og dyrekjøbt Ret ligeoverfor Oprørets Førere og Ledere, at vi ikke uden Befymring kunne see hen paa, at den Spire, som væk-

saamegen Ulykke, igjen udvikler sig til en farlig Rod, og denne maa vi fornemmelig søge at standse itide. Ligesom vi derfor maae trakte efter at undgaae Alt, hvad der ved vor Skyld kan gjøre Klostet mellem Statens tydske og danske Dele endnu større end den er, saaledes maae vi fornemmelig have for Øie at læge den fra Grunden, og jeg troer, at dette bedst vil fremmes, naar vi undgaae Lovforslag, der kun fremkalde Tilbagefald istedetfor en radical Guur, den Tilstand nemlig, som i forrige Tider, da danske Slesvigere og Holstenerne havde fælles Interesser og fælles Fjende, naar det kom til Krig. Denne er det vistnok, vi fornemmelig skulde have for Øie, og som vi med Enighed og Bestemthed skulde trakte efter at fremkalde. Jeg vækker derfor, at dette Lovforslag maatte blive taget tillage; thi jeg indseer ligesaa lidet Nødvendigheden deraf, som jeg meget mere troer, at det vil vække langt større Uro og Alarm, end det er værd, ja, det vilde maastee endogsaa bidrage til, at man der, hvorfra man ikke ønsker vor Lykke og vor indre Ro, kun vilde bruge det som et nyt Middel til at vække Mistillid hos det forførte og vildledte holsteenske Folk, til hvilket vi gjerne igjen slutte os som Brødre: men, en Ordning af Forholdene, der bestemt viser den danske Heelstat i Baggrunden, er dertil nødvendig for dem og for os.

Justitsministeren: Jeg har allerede ved en tidligere Leilighed tilladt mig at bemærke, at en Bestemmelse som den foreslaaede efter min Mening henhører til en Forsfatningslov; thi ikke alene er det idetmindste tvivlsomt, om den ikke gjør en Indskrænkning i Grundlovens § 23; men ialtsald har den Hensyn til, om den end ikke umiddelbart angaaer, Forholdet mellem de forskellige Dele af Monarchiet;